Ка стана лейди, засъ̀га[1] и за цел живот

Казвам се Гергана. Преди сички ме знаеха като Гергана Кметска и така ми викàа, ама съ̀га вече се ебават с мене и ми викат Лейди Гергана. Викат ми така, що ми се случѝ нещо, кое не съм си мислѝла некога, че че ми се случи. Я много неща не съм вервàла, че че ми се случат, що не съм знаѝла, че ги има. Не че съм проста или не съм ги виждàла у интернет или у телевизора, ама не съм си мислѝла, че некой ден че дойдат на мòйта глàва. Я си живѐх що-годе дòбро у село. Баща ми е кмет, преди него и дедà ми е бил кмет, и я си чѐках кротко да ми дойде ред и на мене. И ка си чекàх, така си ебà мàкята... Щото дойде един убав и шàшав[2] англичанин у село, купи си къща и рѐче, че сàка да се ожени за мене. Он го не казà баш у началото, кога ме

[1] засъ̀га, съ̀га – засега, сега (бел. авт.)
[2] шàшав – луд, ненормален (бел. авт.)

видѐ. Не че я не съм убава, ама не съм ча толко убава, че некой да ме погледне и да рипне да се жени за мене. Що я мислим, че никой не е ча па толко убав, че друг, като го види, да си рече: „Малиии, са̀кам да се оженим за тебе и да бъдем с тебе за цел живот!“. Некои по-бърже, други по-бавно са̀кат да се сбѐрат. И кога им дойде времето, или става, или се преебва, или ич не става. Я се съм се чудѝла ка така некой знае, че са̀ка да живее с некой друг за цел живот. Па цел живот е най-дългото време на света! Цел живот – откак си млад, после остареш, па после докато ѝмреш – тоо да ти се мота у краката. Ка знаеш, че са̀каш да се ожениш за некой? Ка седиш и го гледаш пред тебе секи ден ка едѐ, мляска и му остава между зъбѝте от яденьѐто като некой урунгел[3]. Па накрая земе че се оригне едно убаво. И пие, даже понекога се напива като свѝня, па после повръща. И кога оди у клозета, след него мерише, а на тебе ти иде и ти да повърнеш. Па като си легате да спите, почне да хърка и му тече лига по възглавницата... А за по-така, задушевно, пърди и на легане, и на ставане. Сутрин е смачкан и гурелив, косата му

[3] урунгел – грозен човек, грозник (бел. авт.)

стърчи на сички стра̀нки, а като върви, си чеша гъзъ. И не секой ден е на кеф, понекога ич не можете да се разбѐрете. И се карате, и викате един връз друг и на тебе ти иде да му откинеш врътня̀ка[4] като на пиле. Па и на него сигурно му иде да ти набие един песник у пърлѝцата[5], и да се не дигнеш никога повече. И секи ден се гледате, че даже не можеш да си останеш са̀мичък у дом и да си бръкнеш у но̀са. Ама по некое време земеш па забравиш и си бръкнеш, а он, нищо че те е видѐл, па са̀ка да се ожени за тебе. Никога нема да разбѐрем как некой човек, къде има малко поне акъл у главата си, вика на некой друг, че са̀ка секи Божи ден, докога не ѝмре, да бъде с него. Я мислим, че сички, къде некога са го каза̀ли тава̀ на некой, са били пияни. Или малко преди тава̀ некой ги е ю̀снал[6] с мана̀рата[7] у гла̀вата и мозъкът им е почна̀л да изла̀за навънка и они вече без мозък са почна̀ли да говорат... ка викат о̀рата – „кат луд с уя си“. А тия, къде приемат, они са чисто врътто̀глави[8] и не мислат с

[4] врътня̀к – врат, шия (бел. авт.)
[5] пърлѝца – уста, челюст (бел. авт.)
[6] ю̀снал – ударил (бел. авт.)
[7] мана̀ра – брадва, секира (бел. авт.)
[8] въртто̀глав – ненормален, луд (бел. авт.)

главата си, а викат *Да*, щото секи са̀ка[9] некой да го поса̀ка. И они у тоя момент си мислат, че са „да си ѐбе“ и че са най-убавите у тоя свет и че съ̀га требе да кажат *Да*, що се не знае... може да нема никой друг толко глупав да ги пита па. И они бръже – да не изпу̀щат. После, кога се осеферат[10] малко, почват леко-полеко да разбират кво са напрайли, ама вече са канили госкье[11] и они са поръчали яденье и сички реват и тичат, се едно след таа сватба светът че свърши и сички че у̀мрат. А они не умират. Ама я се чудим, кога се женат о̀рата, що требва да се заклеват: „Я че бъдем с тебе, докато смъртта ни раздѐли!“ и дрън-дрън... Я мислим, че е много по-добре, кога о̀рата се подредат у градския, пардон, у нашия случай у селсъвета, барабар с целата рода, пред онаа, къде говори смешно, да кажат друго. Они требва да кажат: „Я зимам тебе за мой мъж (моя жена) засъ̀га. Засъ̀га я те обичам, засъ̀га са̀кам да одим с тебе насама-ната̀ма. Засъ̀га са̀кам да ти готвим, засъ̀га немам нищо против да ти търпим характера. Засъ̀га те арѐсвам много и ми е до̀бро да си до мене. Засъ̀га че бъдем с тебе, а после, кво Господ даде!“, що така е найчестно.

---

[9] са̀ка, поса̀ка – иска, поиска (бел. авт.)

[10] осефѐрат – освестят, дойдат на себе си (бел. авт.)

[11] госкье – гости (бел. авт.)

Я много пъти съм се чудила коя е таа работа, къде държи òрата толко време да се търпат? Е, она е същата, къде ги кара да сàкат да се женат и да викат *Да*, и да си мислат, че месечината свети за тех, а она така си свети и за другите òра. Ква е таа работа, къде ти обръща чѝрвата наобратно и ги връща па намѐсто? Къде ти бие сърцето и мислиш, че че изфръкне. А колѐната ти треперат и си мислиш, че он е най-убав на света. Заради таа работа ни му видиш космите у нòса, ни он ти види шкембето и паласките. Тавà е и онова, къде те кара да забрайш, че си сакàл да го прибиеш „на куче“ преди малко.

Сичката таа гюрунтия[12] и целото тавà чудо е зарди едно единствено нещо – мандръсането[13]. Що сички òра у наше село, у целата държава и у целия свет сàкат некой да ги мандръса... ама убаво да ги мандръса. И кога си намериш некой, кой те мандръса убаво, и ти си викаш: „Край, те тавà е! Он е, нема друг! По убаво нещо от тавà нема!“. И после викаме, че сме като животните, а ние сме бетер тех, що ония се мандръсат два

[12] гюрунтия – врява, шумотевица (бел. авт.)
[13] мандръ̀сане – клатене, разклащане, тръскане – в случая има сексуален подтекст (бел. авт.)

пъти у го̀дината и бегат, а ние, ако можеме да се разцепиме от мандръсане, много ясно, че че се разцепиме.

Е те точно зарди тава̀ пусто мандръсане я вече съм Лейди Гергана. Зарди тава̀ мандръсане у наше село живеят вече една кама̀ра отка̀чени англичани. Па зарди него трѐбе да ги търпим секи ден да ми се качват на гла̀вата. Целото ни село говори английски, даже пъб[14] и ферма за кенгура и секва друга гад си имаме. Деда̀ ми стана гадже на английската кралица – оная, баба̀ му на Джордж, къде ѝ е двойничка. Цеца Кръчмарката умре, ама она не от мандъсането, а от нещо друго. Ония непрокопсаници Мицата и Боцата стана̀а о̀ра, доколкото може. Они се ожениа за ония двете братовчедки на Джордж, Мюрел и Мейбъл, и они им родиа две дѐца – Евлоги и Мелани. Они още не знаят който на кой е, ама си ги чват[15]. Николчо се зе с Пацито – на Джордж сестра му. Они беа много влюбени. Одеха се заедно и се гледаха у очите като пресисали[16]. Он зе да се занимава с черквата и почти стана̀ поп,

[14] pub (англ.) – бар, кръчма (бел. авт.)
[15] чват – отглеждат (бел. авт.)
[16] пресисал – човек, който гледа тъпо, използва се и в смисъл на прекалил с нещо (бел. авт.).

що зе да верва у Господ, а она оди с него, кога има време от уроците по английски. Онаа бледната къде превеждаше на наща сватба, се фана с един англичанин, кой беше дошъл на сватбата, ама никой го не познаваше. Они останàа у село, ама си не купѝа къща, що спеха поди дърветата. Тàма и се мандръсаха – одеха голи, как ги е мàкя родила, пееха песни на „Бийтълс“, пушеха некви зеленяци, се беа усмихнати и като видеха некой, викаха: *пийс*[17], демек „мир да има“. У началото се некой сàкаше да ги загърне с некоя дрèа, че е срамота, ама после им свикнàме. Като сàкат да одат голи, да одат. Секи свикнà със секи. Наше село стана „да си ебе мàкята и селото“. Зарди едното мандръсане се случѝха толко много неща. И баш зарди те тавà мандръсане я не съм близвàла пиенье от пет гòдин и половина.

[17] peace (англ.) – мир (бел. авт.)